

Arrest

nr. 44 766 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 maart 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 maart 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt verzoekster te Marokko in het huwelijk met de heer X, van Nederlandse nationaliteit.

De heer X onderneemt vanaf 11 december 2006 stappen om zich in België te vestigen.

Op 16 juli 2007 dient verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Casablanca in Marokko, in functie van haar echtgenoot, de heer A.D., van Nederlandse nationaliteit.

Op 9 april 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een verblijfsrecht via een visum type D, op grond van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 16 juni 2008 wordt de echtgenoot van verzoeker gemachtigd tot verblijf voor onbeperkte duur.

Op 3 oktober 2008 vraagt verzoekster in België een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van de heer D.A.

Op 25 oktober 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 1 juli 2009 verzoekt de dienst vreemdelingen van de stad Kortrijk de lokale politie de samenwoonst te controleren van verzoekster en de heer A.D.

Op 23 juli 2009 stelt de lokale politie vast dat verzoekster en haar echtgenoot niet aanwezig zijn en dat de eigenares van de woning bevestigt dat ze op vakantie zijn naar Marokko.

Op 20 augustus 2009 verzoekt de dienst vreemdelingen van de stad Kortrijk de lokale politie de samenwoonst te controleren van verzoekster en de heer A.D.

Op 10 september 2009 stelt de lokale politie een negatief samenwoonstverslag op waaruit blijkt dat verzoekster, noch haar echtgenoot, aan te treffen zijn op het desbetreffende adres, dat de jongere broer van verzoeksters echtgenoot heeft verklaard dat verzoekster en haar echtgenoot werken in Nederland, dat zij reeds ongeveer drie maanden niet meer verblijven op het desbetreffende adres en dat de thuiskomst niet gekend is.

Op 1 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H.,L., geboren te (...), op (...) en van Marokkaanse nationaliteit.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater §1, 2° van de wet van 15/12/1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit het verslag samenwoonst dd 10/09/2009, opgesteld door de politie van Kortrijk, blijkt dat betrokkenen op verschillende data niet aan te treffen zijn. De jongere broer van de echtgenoot van betrokkene verklaart dat beiden in Nederland zouden werken en al een maand of drie niet meer op het adres verblijven. Over de thuiskomst is niets geweten.

Uit het rijksregister blijkt dat zowel betrokkene als de echtgenoot van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, sedert 17.02.2010 afgevoerd zijn van ambtswege.

Om deze reden wordt het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken."

Op 12 maart 2010 richt de raadsman van verzoekster een schrijven tot de burgemeester van de stad Kortrijk waaruit blijkt dat verzoekster het niet eens is met de vaststellingen van de wijkagent, dat verzoekster van 30 mei 2009 tot 20 oktober 2009 om familiale redenen is terug gegaan naar Marokko, doch dat verzoekster sinds 20 oktober 2009 terug is in België en ononderbroken verblijft op het desbetreffende adres. In bijlage bij dit schrijven voegt de raadsman van verzoekster volgende stukken ter staving van het feit dat verzoekster wel degelijk verblijft op het desbetreffende adres: het paspoort van verzoekster, een getuigenverklaring van de werkgever van verzoeksters echtgenoot die bevestigt dat deze aan het werk was op de dag van de woonstcontrole alsmede een loonfiche van verzoeksters echtgenoot van september 2009, een attest van een cursus maatschappelijke oriëntatie van 27 oktober 2009 tot 3 december 2009 en een attest van inschrijving voor de lessen Nederlands voor het schooljaar 2009-2010 met startdatum 2 februari 2010, dewelke beide werden gevolgd door verzoekster.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste en in een vierde middel voert verzoekster het volgende aan.

“Eerste middel: schending van artikelen 40 bis en 42 quater Vreemdelingenwet van 15.12.1980

Doordat verweerster het verblijfsrecht van verzoekster heeft beëindigd en in de aangevochten beslissing stelt dat de burger van de Unie welke verzoekster heeft begeleid of vervoegd uit het Rijk is vertrokken.

Terwijl verzoekster overeenkomstig artikelen 40 bis en 42 quater van de vreemdelingenwet, wel degelijk een verblijfsrecht geniet

Zodat de aangevochten beslissing het genoemde artikel schendt en derhalve dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Verzoekster is op datum van 5 augustus 2004 te KASBA TADLA (Marokko) in het huwelijk getreden met de heer D. A., van Nederlandse nationaliteit.

Na het bekomen van een visum is verzoekster afgereisd naar België om zich te voegen met haar Nederlandse echtgenoot.

Sedert haar de aankomst van verzoekster op het grondgebied van het Rijk heeft zij stevast samen met haar echtgenoot alhier verbleven. Dit met uitzondering van 5 maanden (zijnde de periode van 30.05.2009 -20.10.2009) waar verzoekster verbleef in haar land van herkomst omwille van uitzonderlijke familiale omstandigheden, meer bepaald de ernstige zieke toestand van haar grootvader.

Uit de stukken welke verzoekster op heden in de debatten brengt, blijkt duidelijk en onomstreden hetgeen hierna volgt, met name :

- dat de echtgenoot van verzoekster, de heer D. A., op 16.04.2008 een voltijdse arbeidsovereenkomst voor werklieden voor onbepaalde tijd afsloot met de heer F.G., maatschappelijke zetel gevestigd te 8870 INGELMUNSTER, V.straat 1 bus A.

- dat de echtgenoot van verzoekster, de heer D. A. van april 2008 op ononderbroken wijze bij de heer G. voornoemd tewerkgesteld was- dienaangaande de loonfiches voorlegt, en dit tot begin december 2009.

- dat de echtgenoot van verzoekster voor diens vast contract met de heer G. reeds bij laatstgenoemde tewerkgesteld was op tijdelijke basis. Ook dienaangaande worden de loonbrieven voorgelegd.

- dat ingevolge de gegeven opzeg door de heer G., de echtgenoot van verzoekster, de heer D.A., sedert begin december 2009 werkzoekend is en een werklozenuitkering mag ontvangen .

- dat de echtgenoot van verzoekster, de heer D. A., tot op heden aangesloten is bij het Algemeen Belgisch Vakverbonden driemaandelijks bijdrage betaald. Hetzelfde dient gesteld te worden wat betreft de Provinciebelasting

- dat verzoekster van 27.10.2009 tot en met 31.12.2009 een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd

- dat verzoekster met ingang van 02.02.2010 Nederlands voor Anderstaligen volgt aan het HITEK te KORTRIJK

De eerste paragraaf, lid 2 van artikel 42 quater Vreemdelingenwet luidt als volgt :

"§ 1 Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de Minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben , vertrekt uit het Rijk

Uit de stukken zoals verzoekster in de debatten brengt en aan Uw zetel voorlegt moge duidelijk zijn dat zowel verzoekster als haar echtgenoot, de heer D. A. tot op heden nog verblijf houden in het Rijk.

De attestatie op eer van de broer van de heer D. A. van 12.03.2010 staat dwars op de motivering zoals deze verweerster wordt aangehaald in haar beslissing van 01.03.2010. Uit deze verklaring blijkt dat de wijkagent een woonstcontrole wenste door te voeren op 10.09.2009. De broer van de heer D. A. stelde naar waarheid dat zijn broer er niet was. Wat ook niet hoeft te verwonderen daar hij op dat ogenblik aan het werk was bij de heer G.. Dit wordt trouwens formeel bevestigd door laatstgenoemde en de bijgevoegde loonstrookopgave. Andere verklaringen deed deze broer evenwel niet!!

Moesten er door verweerster verdere, bijkomende onderzoeken zijn verricht en moest verweerster zich dan ook niet enkel en alleen hebben gesteund op het ene verslag van samenwoning dd. 10.09.2009 dan had verweerster wel degelijk kunnen vaststellen dat de echtgenoot van verzoekster geenszins uit het Rijk is vertrokken. Hetzelfde dient gesteld nopens verzoekster zelf.

Het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

"Vierde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel

Doordat de motivering niet alleen in rechte en in feite dient aanwezig te zijn, doch de motivering tevens afdoende of deugdelijk moet zijn.

Terwijl de beslissing geenszins afdoende is gemotiveerd.

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Toelichting

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissing van de besturen uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, dit zowel in feite als in rechte.

In casu is aan de motiveringsplicht enkel voldaan wanneer de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn; verder dient ook te blijken dat de beslissende overheid die gegevens correct

heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen is (cfr. R.v.St. 19.12.2001, nr 102.085).

Bij doornamen van de bestreden beslissing dient vastgesteld te worden dat verweerster enkel en alleen rekening gehouden heeft met één verslag woonstcontrole en bepaalde zogenaamde gezegden van de jongere broer van de echtgenoot van verzoekster.

Verweerster is met andere woorden niet van een volledige en correcte feitenconstellatie vertrokken (cfr. stukken conform inventaris zoals verzoekster deze in de debatten brengt) en heeft geenszins de toepasselijke rechtsregels op een correcte manier betrokken op deze feiten.

Nu onomstreden vaststaat dat de beslissing zoals genomen door verweerster niet gedragen wordt door de vastgestelde - minstens vast te stellen feiten - en de toepasselijke rechtsregels dient tot het besluit gekomen te worden dat beslissing van verweerster geenszins afdoend of deugdelijk karakter vertoont en derhalve het redelijkheidsbeginsel alsmede de materiële motiveringsverplichting schendt.

Uit hetgeen hierboven werd gesteld blijkt immers dat door het onzorgvuldig handelen van verweerster zij verwijst naar een onwettelijk middel (zie supra).

Het middel is dan ook gegrond."

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende het eerste middel, bij citering van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* na politieel onderzoek heeft moeten vaststellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en dat de gemachtigde van de staatssecretaris derhalve geheel terecht heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht van verzoekster dient te worden beëindigd. Verwerende partij stelt dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster hieraan geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij herhaalt dat uit het verslag van gezamenlijke vestiging blijkt dat de jongere broer van verzoeksters echtgenoot heeft verklaard dat zij in Nederland zouden werken en verblijven, dat het onbekend is wanneer zij thuiskomen en dat zij reeds drie maanden niet meer op het adres zouden verblijven. Verwerende partij merkt op dat verzoekster deze vaststellingen niet betwist. Waar verzoekster beweert gedurende vijf maanden op reis te zijn geweest, merkt verwerende partij op dat verzoekster hiervan nooit melding heeft gemaakt zodat verwerende partij hiervan onmogelijk op de hoogte kon zijn. Verwerende partij duidt er bij verwijzing

naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen en aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbij heeft gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de toepasselijke rechtsregels.

Betreffende het vierde middel repliceert verwerende partij dat bij lezing van de toelichting van het middel blijkt dat verzoekster inhoudelijke kritiek levert, hetzij vanuit louter feitelijk oogpunt, hetzij vanuit het oogpunt van het materieel recht en dat verzoekster daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motivering van de bestreden beslissing. Verwerende partij is bijgevolg van mening dat verzoekster het belang ontbeert bij deze kritiek. Bij een theoretische uiteenzetting betreffende de formele motiveringsplicht en bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het Hof van Cassatie hieromtrent, stelt verwerende partij dat het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het middel als geschonden aangeduide wetsartikelen bereikt is en de bestreden beslissing aldus op genoegzame wijze werd gemotiveerd. Verwerende partij wijst erop dat waar verzoekster het tegenovergestelde meent, haar toelichting niet is afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het vierde middel faalt in rechte. Louter subsidiair merkt verwerende partij op dat de beschouwingen van verzoekster niet pertinent zijn.

3.1.3. In de repliekmemorie repliceert verzoekster het volgende.

"Met betrekking tot het eerste middel : schending van de artikelen 40 bis en 42 quater Vreemdelingenwet van 15.12.1980

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 40 bis en 42 quater Vreemdelingenwet.

De eerste paragraaf van artikel 42 quater Vreemdelingenwet luidt als volgt:

" § 1 Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk,

Verzoekster verbaast zich enigszins over het verweer zoals dit door verweerster wordt gevoerd.

Uit de aangevochten beslissing blijkt duidelijk dat de reden voor de beslissing terug te brengen is op artikel 42 quater § 1, 2° van de Vreemdelingenwet zoals hierboven geciteerd.

Verweerster bouwt een gans verweer en verdediging op als zou de beslissing genomen zijn op basis van artikel 42 quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Mag uit dit verweer, dat dus niet helemaal op de golflengte van het verzoek tot nietigverklaring zit, afgeleid worden dat de argumentatie zoals door verzoekster aangehaald in haar inleidend verzoekschrift, door verweerster wordt aanvaard en derhalve als gegrond naar voor komt ?!?

Voor zoveel als nodig wenst verzoekster de aandacht van Uw zetel duidelijk op het hiernavolgende te vestigen.

Uit de stukken zoals verzoekster deze aan uw zetel voorlegt, staat onomstreden vast dat zowel verzoekster als haar echtgenoot, de heer D. A. tot op heden verblijf houden in het Rijk.

Sedert haar aankomst op het grondgebied van het Rijk heeft verzoekster stevast alhier met haar echtgenoot verbleven. Dit enkel en alleen met uitzondering van 5 maanden, meer bepaald van 30.05.2009 - 20.10.2009.

In deze periode verbleef verzoekster in haar land van herkomst omwille van uitzonderlijke familiale omstandigheden, meer bepaald de ernstig zieke toestand van haar grootvader.

Verzoekster betwist dit niet.

De attestatie op eer van de broer van de heer D. A. van 12.03.2010 staat dwars op de motivering zoals deze verweerster wordt aangehaald in haar beslissing van 01.03.2010.

Uit deze verklaring blijkt dat de wijkagent een woonstcontrole wenste door te voeren op 10.09.2009.

De broer van de heer D. A. stelde naar waarheid dat zijn broer er niet was.

Wat ook niet hoeft te verwonderen daar hij op dat ogenblik aan het werk was bij de heer G.

Dit wordt trouwens formeel bevestigd door laatstgenoemde en de bijgevoegde loonstrookopgave.

Andere verklaringen deed deze broer evenwel niet!!

Waren er door verweerster verdere, bijkomende onderzoeken verricht en had verweerster zich dan ook niet enkel en alleen hebben gesteund op het ene verslag van samenwoning dd. 10.09.2009, dan had verweerster wel degelijk kunnen vaststellen dat de echtgenoot van verzoekster geenszins uit het Rijk is vertrokken.

Hetzelfde dient gesteld nopens verzoekster zelf.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster geenszins vage en ongestaafde beweringen de wereld instuurt.

De stukken en argumentatie van verzoekster zijn klaar en duidelijk en kunnen zeer zeker de stellingname van verweerster in de aangevochten beslissing ontkrachten.

Subsidiair, voor zover Uw zetel van oordeel zou zijn dat in casu de relevante wettelijke bepaling welke dient toegepast te worden terug te vinden is in artikel 40 quater § 1, 4 ° vreemdelingenwet is - hoewel deze niet wordt aangehaald in de aangevochten beslissing

- wenst verzoekster het navolgende op te merken nopens de argumentatie van verweerster.

Verzoekster kan evenwel de stellingname van verweerster niet bijtreden, daar waar deze laatste stelt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht oordeelde dat het verblijfsrecht van verzoekster dan ook diende te worden beëindigd, gelet op het politieel onderzoek. Politieel onderzoek waaruit zou dienen te blijken dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Het is inderdaad zo dat aangaande de stellingname van verweerster, daar waar deze stelt dat voor het beoordelen van de wettelijkheid van de bestuurshandeling men zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekeninghoudend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens, Uw Raad haar beslissingen dient te steunen op de elementen die aanwezig waren op het ogenblik van de aangevochten beslissing.

Hieromtrent dienen evenwel twee opmerkingen te worden geformuleerd.

Op geen enkel ogenblik werd het huwelijk van verzoekster met haar echtgenoot, de heer A. ontbonden dan wel nietig verklaard. Hic et nunc zijn partijen nog steeds wettelijk gehuwd en leven zij samen.

Zoals reeds supra werd aangehaald, betwist verzoekster niet dat zij 5 maanden 'feitelijk van elkaar gescheiden leefden' daar verzoekster in haar land van herkomst vertoefde. Dit had evenwel niets te maken met de relatie tussen partijen, doch was enkel en alleen ingegeven door de kritieke toestand (ziekte) van de grootvader van verzoekster.

In haar arrest van 24.04.1995 heeft de Raad van State gepreciseerd dat indien het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, dan veronderstelt het toch minstens de staat van echtgenoot, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten.

De Raad van State oordeelt dat er minstens een 'gezinscel' moet bestaan, waarbij er een relatie tussen de echtgenoten moet bestaan.

Uit de motivering van de aangevochten beslissing blijkt dat door de politie één verslag van samenwoning werd opgesteld. Verslag waarvan de inhoud niet strookt met de stukken zoals deze door verzoekster in de debatten worden gebracht en derhalve ook niet met de realiteit.

Kortom, waren er door verweerster verdere en bijkomende onderzoeken verricht en had verweerster zich dan ook niet enkel en alleen gesteund op het ene haar medegedeelde politieke verslag, dan had verweerster wel degelijk nuttige vaststellingen kunnen doen nopens het bestaan van een gezinscel en het slechts zeer tijdelijk verblijf van verzoekster in haar land van herkomst.

Voor zoveel als nodig en voor zover uw zetel van oordeel zou zijn dat verweerster wel degelijk rekening heeft gehouden met alle elementen bij het nemen van haar beslissing -quod non - wenst verzoekster hier evenwel de aandacht van Uw zetel te vestigen op de denkwijze die aangehaald wordt door A. Huygens in het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht en de rechtspraak van verscheidene hoven van beroep inzake beweerd schijnhuwelijken (A, Huygens, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2006, 257).

Ook daar is het immers zo dat de Rechtbank zich in principe dient te verplaatsen naar het ogenblik van het nemen van de aangevochten beslissing.

Echter dient men de ratio van de wet na te gaan.

Deze stellingname wordt ook verdedigd door het Hof van Cassatie.

Immers, het Hof van Cassatie overwoog in zijn arrest dd. 13.04.2007 dat de rechter uitspraak moet doen over het recht van de betrokkenen om een huwelijk aan te gaan en te laten voltrekken door de ambtenaar van de burgerlijke stand en daartoe, in voorkomend geval, moet beoordelen aan de hand

van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens, of het voorgenomen huwelijk geen schijnhuwelijk is. Het Hof oordeelde met zoveel woorden :

" daarbij kan hij ook rekening houden met de feitelijke gegevens die dateren van na de weigeringsbeslissing of die pas na die beslissing bekend werden "

In casu is - net zoals bij schijnhuwelijken - de ratio legis van de wet niet het weigeren van zoveel mogelijk vestigingsaanvragen, maar wel het beoordelen of iemand voldoet aan de wettelijke voorwaarden om vestiging te bekomen.

Indien na de aangevochten beslissing blijkt dat de voorwaarden wel degelijk vervuld zijn, is het weinig proceseconomisch om toch stringent te zijn en de aangevochten beslissing in stand te houden, omwille van een formalistisch gegeven dat in casu geen inhoudelijk relevantie (meer) heeft.

Het middel is dan ook gegrond."

"Met betrekking tot het vierde middel: schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. artikel 3 van de wet van 29 juli betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 alsmede het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur/ algemeen rechtsbeginsel

Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dan ook dat de door verzoekster ingeroepen middelen als gegrond naar voorkomen.

In casu is dan ook duidelijk dat de motiveringsplicht geschonden is.

De motiveringsplicht heeft betrekking op drie elementen, nl. de vaststelling van de feiten, het subsumeren van de feiten onder de toepasselijke rechtsregels, en tenslotte het komen tot een eindbeslissing op een motivering die afdoende is gelet op de overwegingen in feite en in rechte.

Het is dan ook duidelijk dat deze elementen in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

Verweerster haalt aan dat de verplichting tot motivering niet kan zijn geschonden, aangezien in het beroep tot nietigverklaring blij wordt gegeven dat verzoeker kennis heeft van de motieven die in de aangevochten beslissing worden vermeld. Verweerster verwijst hierbij dat verzoeker immers blijkbaar bij machte is de inhoud van de aangevochten akte weer te geven

Verzoekster wenst daar tegenin te brengen dat het niet moeilijk is om de inhoud van een aangevochten akte weer te geven. Of dit evenwel betekent dat de beslissing afdoende gemotiveerd is, is nog maar de vraag.

Inderdaad zijn in de aangevochten beslissing een aantal gronden vermeld die moeten rechtvaardigen waarom de vestiging geweigerd werd aan verzoekster.

Verzoekster merkt op dat er een verschil bestaat in de motieven, meer bepaald de wettelijke basis, welke aangehaald worden in de aangevochten beslissing enerzijds, en de nota met opmerkingen anderzijds, (zie hierboven sub eerste middel)

Deze discrepantie op zich, geeft blij van de kaduke motivering van de aangevochten beslissing.

Verzoekster beweert niet dat er een complete afwezigheid van motivering van de aangevochten beslissing is.

Die gronden zijn zowel in het beroep tot nietigverklaring als in de nota met opmerkingen van verweerster aangehaald, dus het zou weinig zin hebben om deze hier nogmaals te hernemen

De hoofdvraag inzake dit middel blijft echter of die motivering ook afdoende is.

Inderdaad heeft Raad van State in haar arrest nr. 60.751 gesteld dat het finaal doel van de formele motivering is, degene ten opzichte van wie een beslissing is genomen een zodanig inzicht te geven in de motieven van die beslissing dat hij in staat is te oordelen of het zin heeft tegen die beslissing op te komen.

Om een "zodanig inzicht" te bekomen, is het echter niet alleen van belang de precieze redenen te kennen die aan de grondslag liggen van de aangevochten beslissing, maar ook te weten in hoeverre die redenen op een juiste feitelijke en juridische beoordeling zijn gebaseerd.

Immers, zoals de Raad van State in haar arrest nr. 102.085 heeft gesteld, is het in het kader van het al dan niet in staat zijn te oordelen of het zin heeft tegen een beslissing op te komen, van belang te weten of een overheid in redelijkheid tot die beslissing heeft kunnen komen. En daarom, aldus de Raad, is het voor het vervullen van de motiveringsplicht niet enkel belangrijk dat de redenen voor de beslissing worden vermeld, maar ook dat daaruit blijkt dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in feite en in rechte juist zijn.

Verzoekster wenst dan ook zijn bezwaren te herhalen wat de feitelijke juistheid en inconsistentie betreft van de gegevens waarop de verwerende partij zich blijkens de motivering bij de aangevochten beslissing heeft gebaseerd. De toelichting is overigens wel degelijk afgestemd op de rechtsregels waarvan de schending wordt aangevoerd, aangezien deze onder meer tot doel heeft aan te tonen

dat er inderdaad een onjuiste feitelijke en juridische beoordeling was vanwege verweerster en dat de motivering dus niet afdoende is.

Het middel is dan ook gegrond.

Uw zetel zal akte willen nemen van verweerster geen verder verweer voert aangaande de door verzoekster ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel.

Mag uit dit stilzwijgen worden afgeleid dat m.b.t. laatstgenoemde schending geen verweer wordt gevoerd en dat dit middel derhalve als gegrond naar voorkomt?"

Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.1.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de rechtsregel, namelijk 54 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en naar artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het verslag van samenwoning van de politie van Kortrijk van 10 september 2009 blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot op verschillende data niet aan te treffen zijn, dat de jongere broer van verzoeksters echtgenoot verklaart dat beiden in Nederland zouden werken, dat zij reeds ongeveer drie maanden niet meer op het desbetreffende adres verblijven, dat over de thuiskomst niets geweten is en dat uit het rijksregister blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot op 17 februari 2010 ambtshalve zijn afgevoerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Het argument van verzoekster dat er een verschil bestaat tussen de wettelijke basis aangehaald in de nota met opmerkingen van verwerende partij enerzijds en in de bestreden beslissing anderzijds, kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

Waar verzoekster in haar repliekmemorie, bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, nog stelt dat het finaal doel van de formele motiveringsverplichting erin bestaat degene ten opzichte van wie een beslissing werd genomen een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij in staat is te beoordelen of het zin heeft tegen die beslissing op te komen, wijst de Raad erop dat deze kritiek verzoekster er niet van heeft weerhouden met kennis van zaken een beroep in te stellen bij de Raad en dat verzoeksters belangen aldus niet werden geschaad.

3.1.5. Verzoekster voert aan dat zij sedert haar aankomst in België ononderbroken op het grondgebied van het Rijk heeft verbleven, samen met haar echtgenoot. Verzoekster wijst erop dat zij enkel voor de periode van 30 mei 2009 tot 20 oktober 2009 in Marokko heeft verbleven wegens familiale omstandigheden. Verzoekster voegt hierbij in bijlage bij het verzoekschrift de volgende stukken bij: haar huwelijksakte, haar paspoort, een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd van verzoeksters echtgenoot met als werkgever de heer F.G. gevestigd te Ingelmunster, de loonfiches van verzoeksters echtgenoot van november 2007 tot december 2009, een attest van tewerkstelling van verzoeksters echtgenoot bij de heer F.G., een verklaring van het ABVV West-Vlaanderen dat de echtgenoot van verzoekster werkloosheidsuitkeringen heeft ontvangen, een attest van aansluiting bij het ABVV van verzoeksters echtgenoot, documenten betreffende de betaling van de Provinciebelasting, een attest dat verzoekster van 27 oktober 2009 tot 31 december 2009 een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en een attest dat verzoekster zich heeft ingeschreven voor een cursus Nederlands met startdatum 2 februari 2010. Verzoekster stelt dat uit voornoemde stukken blijkt dat zij en haar

echtgenoot tot op heden nog in het Rijk verblijven. Daarnaast voegt verzoekster in bijlage bij het verzoekschrift een verklaring van de jongere broer van haar echtgenoot van 12 maart 2010 en houdt hierbij voor dat deze naar waarheid verklaarde dat verzoeksters echtgenoot niet aanwezig was daar hij op dat ogenblik aan het werk was bij de heer F.G., doch dat de jongere broer geen andere verklaringen heeft afgelegd. Tevens voegt verzoekster in bijlage bij het verzoekschrift een getuigenverklaring van de heer F.G., werkgever van verzoeksters echtgenoot, waarin deze bevestigt dat verzoeksters echtgenoot op het ogenblik van de woonstcontrole aan het werk was, alsmede een loonstrookopgave. Verder uit verzoekster kritiek op het feit dat verwerende partij zich slechts heeft gebaseerd op één verslag van samenwonen van 10 september 2009 en een zogezegde verklaring van de jongere broer van verzoeksters echtgenoot. Verzoekster is van mening dat verwerende partij niet van een volledige en correcte feitenvinding is uitgegaan en dat zij de toepasselijke rechtsregels geenszins op een correcte manier heeft toegepast. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsverplichting aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft haar verblijfsrecht verkregen op grond van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, in functie van haar echtgenoot, een Nederlandse onderdaan die gemachtigd is in België te verblijven middels een E-kaart.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een beslissing overeenkomstig het model van bijlage 21 betreft, met name een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij is genomen in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Dit artikel bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voornoemd artikel 54 verwijst naar de artikelen 42bis, 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. De in voorliggend geval relevante bepaling is artikel 42quater, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Artikel 42quater, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:
(...)
2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;
(...)”*

Uit de stukken van het administratief dossier, met name het verslag van samenwonen of van gezamenlijke vestiging van de lokale politie van 10 september 2009 blijkt dat de lokale politie tot de conclusie komt dat verzoekster en haar echtgenoot niet kunnen worden aangetroffen op het desbetreffende adres, dat de jongere broer van verzoeksters echtgenoot betreffende de reden van de afwezigheid van verzoekster en haar echtgenoot verklaart dat zij in Nederland werken, dat geen informatie bekend is omtrent de thuiskomst en dat zij reeds drie maanden niet meer verblijven op het desbetreffende adres. Bijgevolg steunt de vaststelling in de bestreden beslissing op de gegevens die de lokale politie aan verwerende partij heeft verschaft. Verwerende partij is in alle redelijkheid en op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissing gekomen.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de samenvatting van verzoeksters kritiek op de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij hoofdzakelijk een uitleg *post factum* geeft over de elementen die geleid hebben tot de beëindiging van haar verblijfsrecht. Deze uitleg *post factum*, de bijkomende verduidelijkingen, de loutere beweringen en de in bijlage bij het verzoekschrift gevoegde stukken, doen echter geen afbreuk aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij heeft op basis van het geheel van deze feitelijke omstandigheden, de vaststellingen van de lokale politie in het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging en de gegevens in het rijksregister in alle redelijkheid de beslissing genomen tot beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoekster stelt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verzoekster en haar echtgenoot niet langer zouden verblijven in het Rijk, dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet *in casu* in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid 2° uitdrukkelijk voorschrijft welke beslissing dient te worden genomen in het geval de burger van de Unie die zij heeft begeleid of vervoegd, vertrekt uit het Rijk. Nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel verzoekster als haar echtgenoot van ambtswege zijn afgevoerd op 17 februari 2010 en tevens uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het verslag van samenwoning of van gezamenlijke vestiging van 10 september 2009 van de lokale politie, duidelijk blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot niet konden worden aangetroffen op het desbetreffende adres, dat de jongere broer van verzoeksters echtgenoot betreffende de reden van afwezigheid van verzoekster en haar echtgenoot heeft verklaard dat zij werken in Nederland, dat over het moment van thuiskomst niets gekend is en dat zij reeds drie maanden niet meer op het desbetreffende adres verblijven, volstaat het dat wordt verwezen naar deze omstandigheid.

Waar verzoekster erop duidt dat de verklaring van de jongere broer van verzoeksters echtgenoot van 12 maart 2010, die zij in bijlage bijvoegt bij het verzoekschrift, dwars staat op de motivering van de bestreden beslissing en dat de jongere broer enkel naar waarheid heeft verklaard dat verzoeksters echtgenoot niet aanwezig was, doch geen andere verklaringen heeft geuit, dient opgemerkt te worden dat verzoekster zich hierbij beperkt tot het naar voor brengen van een loutere bewering. Daarenboven duidt de Raad erop dat bijgevoegd stuk dateert van na de bestreden beslissing, zodat verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze omstandigheden en dit stuk, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld.

De Raad merkt op dat indien verzoekster de inhoud van voormeld politieverslag wenst te betwisten, zij hiertoe een strafprocedure wegens valsheid in geschrifte dient op te starten.

Waar verzoekster in het verzoekschrift poogt te verantwoorden waarom zij niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres en stelt dat zij van 30 mei 2009 tot 20 oktober 2009 in Marokko heeft verbleven wegens familiale omstandigheden en verzoekster hierbij een kopie van haar paspoort in bijlage bij het verzoekschrift voegt, dient opgemerkt te worden uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing in kennis heeft gesteld van haar tijdelijke afwezigheid, zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Daarenboven merkt de Raad op dat dit argument geen nieuwe gegevens aanbrengt aangaande het niet of niet meer voldoen aan de voorwaarden van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet en bevat geen bijkomende informatie waarover de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen. Bijgevolg volstaat het hoofdmotief van de bestreden beslissing om deze beslissing te schragen. Verzoekster toont dienvolgens niet aan waarom het vertrek uit het Rijk van de burger van de Unie die werd begeleid of vervoegd (haar echtgenoot), omwille van verzoeksters tijdelijk verblijf in Marokko omwille van familiale omstandigheden, niet het uitgangspunt van de bestreden beslissing kan vormen. Hetzelfde geldt waar verzoekster in bijlage bij het verzoekschrift een attest bijbrengt van een door haar gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie van 27 oktober 2009 tot 31 december 2009 en een attest van inschrijving voor een cursus Nederlands met startdatum 2 februari 2010 en hierbij poogt te bewijzen dat zij nog steeds in België verblijft.

Waar verzoekster verschillende documenten in bijlage bij het verzoekschrift voegt betreffende de verblijfs- en werksituatie van haar echtgenoot, een Nederlandse onderdaan, waarbij verzoekster lijkt te pogen om te staven dat haar echtgenoot nog steeds voldoet aan de voorwaarden voor het uitoefenen van zijn verblijfsrecht in België middels zijn E-kaart, dat verzoekster, als familielid van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot en overeenkomstig artikel 40*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet bijgevolg zelf nog steeds gerechtigd is in België te verblijven en waaruit volgens verzoekster duidelijk blijkt dat zij en haar echtgenoot nog steeds in België verblijven, dient te worden opgemerkt dat verzoekster deze stukken slechts voor het eerst ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift voor de Raad aanbrengt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster verwerende partij in kennis heeft gesteld van deze stukken vóór het nemen van de bestreden beslissing, zodat het verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of dienaangaande niet te hebben gemotiveerd. Immers, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoekster op 12 maart 2010 een schrijven heeft gericht tot de burgemeester van de gemeente Kortrijk, waarin hij voormelde stukken ter staving van het feit dat verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk nog steeds in België verblijven, voorlegt, doch dit dateert van na de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

De Raad merkt nog op dat indien verzoekster ervan overtuigd is te voldoen aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40*bis*, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zij steeds een nieuwe aanvraag daartoe kan indienen.

Waar verzoekster hierbij tevens aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van haar verblijfssituatie te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Waar verzoekster kritiek uit op het feit dat verwerende partij zich heeft gesteund op één verslag van samenwoning, dient opgemerkt te worden dat de omstandigheid dat de lokale politie slechts één verslag heeft opgesteld, *in casu* niet kennelijk onredelijk te noemen is en geen enkele wettelijke bepaling schendt. Uit de stukken van het dossier blijkt dat ook in juli 2009 een woningcontrole plaatsvond maar dat verzoekster en haar echtgenoot toen met vakantie waren. Bovendien werd in de woningcontrole die als basis diende voor de bestreden beslissing niet louter vastgesteld dat verzoekster en haar echtgenoot niet aangetroffen werden, maar werd de informatie verkregen dat zij zich in Nederland bevonden, dat de datum van thuiskomst onbekend was en dat het koppel er reeds ongeveer drie maanden niet meer verbleef. Ook wordt in de bestreden beslissing nog verwezen naar de afvoering van ambtswege op 17 februari 2010.

Artikel 42*quater*, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt immers uitdrukkelijk het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

Hierbij wordt opgemerkt dat de memorie van toelichting bij artikel 29 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet van 27 januari 2007 dat ertoe strekt artikel 42*quater* in te voegen in de Vreemdelingenwet, luidt als volgt: *“Zoals bepaald in de § 5, kunnen ook voor de familieleden die geen burger van de Unie zijn, de voorwaarden voor het recht op verblijf zonodig gecontroleerd worden.(...) Deze controle zal niet systematisch worden uitgevoerd”.* (*Parl. St. Kamer* 2006-2007, nr. 2845/001, 55.)

Er wordt tevens het volgende gesteld: *“De actiemiddelen van de minister of diens gemachtigde zijn echter niet identiek voor de gehele periode gedurende dewelke een dergelijke beslissing kan getroffen worden:*

in de loop van de eerste twee jaar na de afgifte van het attest van inschrijving, volstaan de opgesomde redenen als motivering voor een beslissing om een einde te maken aan het verblijf van het betrokken gezinslid;

(...)”.

(Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 52.)

Uit het voorgaande volgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de stukken van het dossier en in alle redelijkheid tot de conclusie kon komen dat verzoeksters verblijfsrecht diende te worden beëindigd. De schending van de materiële motiveringsverplichting kan niet worden aangenomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. De schending van artikel 40*bis* en van artikel 42*quater* van de Vreemdelingenwet kunnen evenmin worden aangenomen.

3.1.6. Waar verzoekster de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, dient het volgende te worden opgemerkt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het eerste en vierde middel zijn ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster het volgende aan.

“Tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

Doordat aan verzoekster een verder verblijfsrecht wordt geweigerd en haar een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten

Terwijl verzoekster recht heeft op eerbiediging van haar privé leven en gezinsleven Zodat de aangevochten beslissing dient te worden nietig verklaard.

Toelichting

Artikel EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

" eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen "

Verzoekster betwist niet dat de artikelen 40 e.v. Vreemdelingenwet tot doel hebben een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St. nr 140.105, 2 februari 2005).

Artikel 40 bis § 2 Vreemdelingenwet bepaalt wie als een familielid van een burger van de Unie kan worden aanzien om dan in zijn § 3 tot het besluit te komen dat deze personen

het recht hebben zich bij de burger van de Unie te voegen voor zover de in artikel 41 eerste dan wel tweede lid bedoelde voorwaarden vervuld zijn.

In casu staat het vast - en wordt ook niet betwist- dat verzoekster op datum van 5 augustus 2004 te KASBA TADLA (Marokko) in het huwelijk getreden met de heer D. A., van Nederlandse nationaliteit.

Ingevolge artikel 40 bis § 2, 1° Vreemdelingenwet dient verzoekster dan ook als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd.

Nu verzoekster de voorwaarden van artikel 41, tweede lid Vreemdelingenwet vervuld mag zich haar echtgenoot alhier vervoegen en derhalve alhier verblijven.

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat de echtgenoot van verzoekster, welke zij vervoegd, geenszins uit het Rijk is vertrokken zodat geen toepassing kan gemaakt worden van de in artikel 42 quater § 1, 2° vermelde exceptie om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Met andere woorden nu verzoekster duidelijk heeft aangetoond dat zij wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 40 bis e.v. Vreemdelingenwet valt, meent verzoekster dan ook terecht dat gelet op deze incorrecte toepassing van de litigieuze bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het middel is dan ook gegrond."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de niet noodzakelijke definitieve verwijdering van verzoekster in de gegeven omstandigheden geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van verzoekster van haar recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht uit het door verzoekster ondertekende verslag van gezamenlijke vestiging heeft mogen besluiten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verwerende partij stelt dat verzoeksters beschouwingen dat er sprake zou zijn van een gezinscel niet aannemelijk worden gemaakt en dat gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, heeft beslist het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten.

3.2.3. In de repliekmemorie repliceert verzoekster het volgende.

"Met betrekking tot het tweede middel: schending van artikel 8 EVRM

Betreffende de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, stelt verweerster eenvoudig weg dat verzoeker niet zou aantonen dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het voornoemde artikel 8 EVRM.

Verweerster verwijst hierbij terug naar het gegeven dat er tussen verzoekster en haar echtgenoot geen gezamenlijke vestiging meer zou is (cfr verslag van samenwonen).

Verzoeker kan deze zienswijze niet bijtreden en verwijst hierbij naar hetgeen supra werd gesteld, waaruit blijkt dat:

- het huwelijk van partijen op geen enkel ogenblik is ontbonden*
- de echtgenoot van verzoekster, de heer A. , geenszins uit het Rijk is vertrokken*
- partijen altijd samen hebben geleefd op het grondgebied van het Rijk dit enkel en alleen met exceptie van de periode van 5 maanden waar verzoekster verblijf in haar land van herkomst wegens uitzonderlijke familiale omstandigheden.*

Gezien verzoekster derhalve duidelijk heeft aangetoond dat hij wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 40 bis van de wet van 15,12.1980 valt, meent verzoekster dat deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet een schending uitmaakt van voornoemd artikel 8 EVRM.

Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat verzoekster op heden nog steeds een feitelijk gezin vormt met de heer A. en hij nog steeds met laatstgenoemde is gehuwd.

Verzoekster, zijnde van Marokkaanse nationaliteit, zal en kan zich wel degelijk op art. 8 EVRM beroepen nu zij een feitelijk gezin vormt met een Nederlander en het voor haar zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst. Van haar echtgenoot, wiens centrum van belangen alhier is, kan niet verwacht worden dat hij naar Marokko mee zou verhuizen.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel gegrond is."

Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.2.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt dat zij recht heeft op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven. Verzoekster duidt erop dat zij gehuwd is met een Nederlandse onderdaan en dat zij bijgevolg als familielid van een burger van de Unie haar echtgenoot in België magervoegen. Verzoekster stelt dat zij in haar verzoekschrift en aan de hand van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken reeds duidelijk heeft aangetoond dat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet om een einde te stellen aan verzoeksters verblijfsrecht. Verzoekster is van mening dat zij wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet valt en dat een niet correcte toepassing van voornoemde wetbepalingen een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. In de repliekmemoirie geeft verzoekster nog aan dat haar huwelijk nooit werd ontbonden, dat zij nog steeds een feitelijk gezin vormt met de heer D.A. en het voor haar zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in Marokko daar haar echtgenoot zijn centrum van belangen in België heeft en er van hem niet kan verwacht worden mee te verhuizen.

Het begrip “gezinsleven” in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat zij een gezin vormt met haar echtgenoot en dat uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is met haar partner. De Raad neemt aan dat verzoekster een gezin vormt met haar echtgenoot.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar uiteenzetting in het verzoekschrift dat zij in de periode van 30 mei 2009 tot 20 oktober 2009 in Marokko verbleef wegens familiale omstandigheden en verwijst naar de bijgebrachte stukken, herinnert de Raad eraan dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen en wordt er verwezen naar punt 2.1.5. van dit arrest.

Er wordt opgemerkt dat verzoekster niet betwist dat de inmenging in haar privé- en gezinsleven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar stelt dat een niet correcte toepassing van de artikelen 40bis en verder van de Vreemdelingenwet een schending uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster laat evenwel na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een

democratische samenleving. Het feit dat verzoekster gehuwd is met een Nederlandse onderdaan, die gemachtigd is in het Rijk te verblijven middels een E-kaart, volstaat niet opdat haar een verblijfsrecht wordt toegekend. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden *in casu* niet is voldaan. Bovendien staat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- en gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch stelt een einde aan haar verblijfsrecht als echtgenote van een Nederlandse onderdaan die gemachtigd is in België te verblijven. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster het volgende aan.

“Derde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verweerster - dient verzoekster tot het besluit te komen dat verweerster zich enkel en alleen heeft gebaseerd op één verslag van samenwoning daterend van 10.09.2009 !! en een zogezegde verklaring van de jongere broer van de echtgenoot van verzoekster.

Nimmer heeft verweerster verdere navragen gedaan bij welke instantie dan ook. Meer nog na het verslag van 10.09.2009 wacht zij nog 5 maanden vooraleer een beslissing te nemen.

Wanneer verweerster minstens verdere controles / onderzoeken had gedaan vooraleer zij haar beslissing van 01.03.2010 ondertekende dan had zij dienen vast te stellen dat noch verzoekster noch haar echtgenoot het Rijk hebben verlaten en zij daadwerkelijk dan ook nog steeds een gezinscel vormen. Op het ogenblik van het nemen van de beslissing was dit niet ondubbelzinnig vastgesteld . Hierbij kan zeer zeker niet gekeken worden naast de stukken van verzoekster.

Verzoekster meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt.”

3.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeksters beschouwingen geenszins ernstig zijn. Verwerende partij wijst erop dat opnieuw dienstig kan worden verwezen naar het verslag van gezamenlijke vestiging waaruit blijkt dat noch verzoekster, noch haar echtgenoot konden worden aangetroffen. Verwerende partij merkt op dat voornoemde controle van samenwonen niet de eerste was: ook op 23 juli 2009 werd een negatieve woonstcontrole uitgevoerd. Verwerende partij herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening kan houden met achteraf aangebrachte gegevens en dat de voormelde vaststellingen volstaan om te mogen besluiten dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

3.3.3. In de repliekmemorie repliceert verzoekster het volgende.

“Met betrekking tot het derde middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In een derde middel heeft verzoeker zich beroepen op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerster stelt dienaangaande dat het niet aannemelijk kan gemaakt worden dat zij op onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerster verwijst hierbij wederom naar het ene verslag van gezamenlijke vestiging.

Nochtans heeft verweerster, nu zij over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen in de eerste plaats de plicht om er voor te zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij geïnformeerd zou zijn.

Bij doorname van de nota van verweerster dient verzoekster vast te stellen dat uit niets blijkt dat eerstgenoemde de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd bij de feitenvinding.

Verweerster steunde zich enkel en alleen op één verslag daterend van 10.09.2009 !!! en een zogezegde verklaring van de jongere broer van de echtgenoot van verzoekster.

Nimmer heeft verweerster verdere navragen gedaan bij welke instantie dan ook. Meer nog na het verslag van 10.09.2009 wacht zij nog 5 maanden vooraleer een beslissing te nemen.

Wanneer verweerster minstens verdere controles / onderzoeken had gedaan vooraleer zij haar beslissing van 01.03.2010 ondertekende dan had zij dienen vast te stellen dat noch verzoekster noch haar echtgenoot het Rijk hebben verlaten en zij daadwerkelijk dan ook nog steeds een gezinscel vormen.

Op het ogenblik van het nemen van de beslissing was dit niet ondubbelzinnig vastgesteld.

Hierbij kan zeer zeker niet gekeken worden naast de stukken van verzoekster, stukken waarmee uw zetel zeer kan en dient rekening te houden (cfr supra).

Bij de feitenvinding nam verweerster geen enkel initiatief teneinde de bevindingen van het ene verslag na te gaan, minstens na te gaan of ze nog actueel waren.

Van enig zorgvuldig handelen kan dan ook in hoofde van verweerster geen sprake zijn. Verzoekster meent dan ook dat dit middel gegrond is.”

Voor het overige volhardt verzoekster in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.3.4. Verzoekster voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verplichting op om bestuursbeslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van het eerste en vierde middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, hij heeft zich gebaseerd op het verslag van de lokale politie. Daarnaast wordt verwezen naar punt 3.1.5. van dit arrest. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET